

Mitt Liv - Intro.

Min så kallade pappa var ett vrak, ett deprimerat psykiskt sjukt vrak som gick hemma hos oss dett sista halvåret han levde. Den 4 Maj 1976 var han barnvakt åt mej när mamma vakade på sjukhuset. Jag sov på radhusets övervåning i dubbelsängen och han i "sitt" rum därnere. När jag var på väg att somna så gläntade han på dörren och stod och tittade på en stund. Jag låtsades sova. Sen gick han ner och tog livet av sej med tabletter och sprit. Dagen efter var det min elfte födelsedag och mamma kom hem och skickade iväg mej till skolan. Solen sken, en fin försommardag, och jag var glad.

På eftermiddagen när skolan var slut så gick jag förväntansfull och studsade med min nya basket boll över skolgården. Jag blev förvånad när jag plötsligt såg min mamma och storebror komma emot mej. "Pappa är död", sa min bror...

Min pappa blev nästan 47 år. En multissbrukare och en jävla svikare. Han förstörde mitt liv, en tragisk parodi till förälder. Redan på slutet utav 60-talet så knullade han vår fosterflicka. Notoriskt otrogen och en lögnare av högsta rang. Och min mamma tog tillbaka honom gång efter gång efter gång...

Vad som hände sen på min födelsedag är en dimma. Klart att jag sörjde, klart att jag trots allt älskade honom. Jag minns inte att jag fick någon hjälp med att bearbeta. Kanske jag blev psykiskt sjuk redan där dom dagarna. På jordfästningen så har jag foton där min bror och jag står och skämtar. Inte ett gott tecken, inte alls.

Min familjs strategi var att lägga locket på och gå vidare, glömma och gå vidare.

Så var det även hösten 1967 då min andra bror dödades i trafiken. Alla gick runt och var tysta i huset, mina tre systrar i tonåren och min tioårige bror och mamma och pappa. Samt jag som var 2,5 år. Tror det var då som pappa började ta lugnande tabletter.

Att vara schizofrent psykotisk är ett tillstånd som inte går att beskriva med ord. Att inte ha något jag, att inte ha något fungerande språk; ens värsta mardröm i ”vaket” tillstånd multiplicerat med 100... som att simma i ett djupt kallt hav och inte veta vad som är upp eller ner, bara ett ständigt inre kaos och ångest, och man har inga fungerande strategier längre. Det hände mej i slutet utav augusti 1986. Det varade i ett år, och det är det värsta som en människa kan råka ut för.